

II l
100

Q. N. 353, 52.

7193

Q. N. 353
100

RECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS
GEORGIUS STEPHANVS
WIESAND

IVR. VTR. DOCTOR INSTITVT. PROFESS. PVBL
ORDINARIVS CVRIAE PROVINC. SCABINATVS ET
FACVLT. IVRIDICAE ASSESSOR

ORATIONEM

A
GENEROSISSIMO DOCTISSIMOQVE

IOANNE ERNESTO DE GLOBIG

GRAVWINCKELIO - SAXONE

IN LAVDEM

LIBERALITATIS SCHVTZIO - GERSDORFIANAE

H. IX. A. M. IN AEDE ACADEMICA

FVTVRO DIE VENERIS CIDI^OCCLXXI

HABENDAM

C I V I V M

FREQUENTIAE COMMENDAT

QVO PACTO SVBVENIENDVM PECVNIAE
MAGIS MAGISQVE DEMINVTAE ATQVE
VNDE HAEC PENVRIA

Ista uidimus tempora, quibus non Cappadocum modo rex eget aeris, sed etiam regiones omnes auri argentique conqueruntur paucitatem, illis exceptis, quas Martis iniuriis eripuit prouidentia, quaeque ex aliena calamitate lucrum captarunt. Satis quidem constat, mortalium querelas importunas saepe reperiri, impotentes saltem atque immoderatas. ut enim quisque diuitiis maxime floret, ita quisque memoriae miseras suae summopere exaggerat, quod haec est iniquitas iudicii fere nobis insita, ut patres maioresque laudemus, aequales spernamus, progeniem metuamus longe deteriorem. At, quocumque nunc oculos conuertimus, neruum deesse rerum gerundarum cernimus. Quae quidem tenuitas non solas premit casas, sed regias etiam perturbat arces, difficultate tanto maiore, quanto pluribus praesidiis opus est, ad rei publicae salutem, omni ex parte tutandam. Vnde, quaeso, haec fundi nostri calamitas, quibus ea subsidiis tollenda, aut minuenda certe. Hic uiri ciuiles certatim deliberant, omnesque contendunt ingenii neruos, ut, unde hoc malum nascatur, quibus modis subleuetur, intelligant. Ad metam uero pauci perueniunt, quod res, ut natura copulatas, sic officio iunctas, disiungunt

gunt, ac uel principi, cuius liberalitate fruuntur, seruiunt unice, uel, populari tacti sensu, commoditates nimium curant subiectorum. Ad philosophos res postremo reedit, non scholae magistros, sed uitae. Horum est, sine partium studiis res ipsas contueri, earum causas indagare, atque excogitare parata remedia. Quoniam tamen in tricis plerumque morari ignaua opera uidentur, optimum factu puto, commemorabili causam totam exemplo ante oculos ponere, ex eoque salubria praecepta ac frugifera ducere. nam, quod ipse comprobat usus, illud temere uocatur in dubitationem

Totius narrationis fundus Eusebius esto, in uita Constantini, cognomine magni, (l. 14) Quem quo pleniore laudet ore, patris quoque uirtutes aduocat, quas ille uelut hereditate acceperit. Maioris amplitudinis causa Constantium cum collegis confert, et, quantum inter eos interfit totius institutis uitae, monstrat. Illos coelum petiisse audacia, ac ueri cultores Dei non uexasse modo, sed etiam templa fanaque diruisse. hunc puras seruasse manus, neque in homines, neque loca sacra saeuisse. illos anilem superstitionem latius studuisse propagare, eaque mentes ciuium obscuratas decepisse. hunc regionibus suis summam seruasse pacem, cum eaque ueniam, numen arbitrato suo colendi. illos tributis insanis res accidisse hominum priuatorum, ut nemo uitam degeret uitalem, sed quauis morte acerbioem. hunc paterna cura fouisse suos, et placido principatu tranquilloque cunctos

Etōs recreasse. Atque hoc postremum decus tantū
facit Eusebius, ut in eo probando collaudandoque
praecipue morandum putet. Nos eius auctoritatem,
de Graecis in Latinum conuersam, primo dabimus;
ac deinde animaduersionibus illustratam quibusdam,
in succum, quod aiunt, sanguinemque uertemus
Longe lateque fama percrebuerat, mitem se
gerere ac bonum erga prouinciales Constantium.
Sed obtrectatio statim de hac detrahebat eminenti
uirtute, atque incredibilem in eos indulgentiam sic
lacerabat, ut thesauri quicquam reconditum negare-
tur habere. Quae maliuolentia concitauit impera-
torem, qui tum temporis summum tenuerat imperii
gradum, ad mittendos homines quosdam, qui eius
in re publica gerunda socordiam castigarent, res
angustas praesertim uitio culpaque uerterent, caus-
sam interferentes liquidam, quod esset aerarium cum
fisco prorsus exhaustum. At Constantius, nullius sibi
culpaē conscius, constantiam roburque animi reti-
net, neque quid aliud, quam legatos rogat, ut exi-
guam sibi moram iniici patiantur. Interea ditissi-
mum quemque ex omnibus, quae ipsius imperio pa-
rebant, terris cogit, ostendens, pecuniae sese indi-
gere, hancque facultatem dari, qua suam quisque
in principem uoluntatem probare sponte possit. At
illi, qui iam dudum uehementer optarant occasionem,
qua liceret, quanti eum aestimarent, testificari, hoc
audito, mox auro, argento, ac reliquis fortunis ga-
zam eius complere, festinatione certantes ambitiosa,
ut

ut inter se largiendo uincant, idque laeto uultu hilarique uniuersos ac singulos praestare. post orare missos homines Constantium, ut in locum pecuniae publicae se conferant, et, quid ibi diuitiarum repererint, seniori Augusto bona fide renuntient. haec quidem nunc, apud se collecta, seruari, sed iam pridem ab ipsis dominis, tanquam fidelibus bonorum depositorum custodibus, possessa adaugeri. Tanta miraculo opulentiae legatio obstupescata, uix oculis fidem habuit. Humanitas autem principis, post eorum discessum, nihil prius habuit, quam ut tam copiosae rei ac fortunae possessores reuocaret. Itaque, laudato obsequio tam prompto, studiisque erga se adeo liberalibus comprobatis, sua quemque recipere iussit, domumque reportare, ne numo quidem decerpto. Sic abstinentia Constantii repressit liuorem, tantumque auit, ut conuinceretur inertiae administrandi muneris, ut omnes, illum ueras regnandi artes tenere, egregioque publico mirifice prospicere, uno ore faterentur. Haecenus Eusebius, laudator parentis Constantini M. quo clarius appareat, hunc domestica habuisse exempla, quibus excitatus, ad summam gloriam grassaretur

At hoc illud est, quod cautissimo cuique suspicionem facile mouet. Quis fidem tribuet testimonio; quod praeco uirtutis alienae, mercede conditus, perhibet, ad gratiam adulatione captandam. Hic sibi concessum putat ementiri in historiis, ut aliquid dicere possit argutius. Num te praeterit indignatio

dignatio Liuii, *uitiatam memoriam funebribus laudibus, dum familia ad se quaeque famam rerum gestarum honorumque, fallente mendacio, trahant. inde certe et singulorum gesta, et publica monumenta rerum confusa, nec quenquam aequalem temporibus illis scriptorem extare, quo satis certo auctore stetur* (VIII. 40) Quam transtulit animaduersionem Patauinus e Bruto Ciceronis (c. 16) *bis laudationibus historia rerum nostrarum est facta mendosior. multa enim scripta sunt in iis, quae facta non sunt, falsi triumphi, plures consulatus, genera etiam falsa, et ad plebem transitiones, cum homines humiliores in alienum eiusdem nominis infunderentur genus.* Relinquitur, ut fides Eusebii, bonitatem Constantii moderationemque exornantis, prope concidat. At uero non sublata penitus est. neque enim blandiloquentiae nimium seruit, quae deprehensa uanitatem prodat, neque ab oratoris persona longius discedit. Historicus rem, sicut gesta fuit, simpliciter exponit, poeta fingit multa, nec tam, quid actum sit, uidet, quam quid potuerit, et quo modo, fuscipi, orator, qui laudibus aptis praecclare facta prosequitur, hanc in dicendo rationem tenet, ut, si quid boni repererit, illud amplectatur, exornet, exaggeret, ibi commoretur, ibi habitet, ibi haereat, ex Antonii Tulliani disciplina (de orat. II. 72) Eadem circumspectione se tractat amicus Pamphili, atque e tota Constantii uita ea legit, quae cum primis moueant animos, neque illa mendaciunculis aspergit, sed horum magnitudinem copia dicendi graui-

grauitateque in bono lumine collocat. Quae quamuis tam sint liquida, ut aequis iudicibus facile faciant satis, tamen superflunt maiora, quae pro Eusebii possint integritate proferri. Neque enim modo Christi praeceptis addicti in euehenda sapientia, facilitate, magnitudineque animi Constantii inter se conspirant, sed etiam scriptores profani illum laudibus illustant. Satis est, unum Eutropium testem excitare, qui scite principis huius imaginem expressam formauit, dignam sane diligente posteritatis omnis contemplatione (X. 1.) *Constantius uir egregius, et praestantissimae ciuilitatis, diuinis prouincialium ac priuatorum studiis, fisci commoda non ad modum affectans, ducensque melius, publicas opes a priuatis haberi, quam intra unum claustrum referuari, adeo autem cultus modici, ut feriatibus diebus, si cum amicis numerosioribus esset epulandum, priuatorum eis argento, ostiatim petito, triclinia sternerentur. Hic non modo amabilis, sed etiam uenerabilis Gallis fuit.* Principe, sic animato, quid fieri potest aequius, quid generis humani commodis salutarius. Sed, quo clarius enituit eius splendor, eo petulantius ab inuidis obscurabatur. Hi serpunt ad Imperatorem, qui tum summa rerum potiebatur. Recte Valesius hoc accipit de Diocletiano, seniore, ut in ueteribus Panegyricis atque inscriptionibus nuncupatur, Augusto. Atque huius animum tanto facilius occupant, quod erat e contrariis plane studiis naturae conflatus. nam, sicut Constantius pecuniam contempsit, uehementer gauisus, si posset omnibus

mnibus benigne facere, sic Diocletianus, in omnem pronus auaritiam, nihil praetermisit, quo posset rem coaceruare. Quod uitium in eius sensu firmissime infedit, quia iam ab ineunte aetate radices egerat. habitans enim cum Druidarum quadam, hanc fordido genere uiuendi atque illiberali dicitur saepius offendisse, per iocum pollicitus, fore, ut, si imperium capessat, plura largiatur. Sed ne credulos nimium nos praebeamus, Vopiscus, quid euenerit, potius explanet. (Numerian. c. 14) *Auus meus mihi retulit, ab ipso Diocletiano compertum. Cum, inquit, Diocletianus apud Tungros in Gallia quadam in caupona moraretur, et cum Druide quadam muliere rationem conuictus sui quotidiani faceret, at illa diceret, Diocletiane, nimium auarus, nimium parcus es, ioco, non serio, Diocletianus respondisse fertur, tunc ero largus, cum imperator fuero. Post quod uerbum Druis dixisse fertur, Diocletiane, iocari noli. nam imperator eris, quum Aprum occideris.* Fabellam quidem Vopiscus dicit ipse, eamque, ut Casaubonus recte emendat, curiosam, causae quoque comminiscendi sunt in numero, ut hoc omne nuniat imperium, Aprique, praefecti praetorio, caedem, manu sua factam, purget. Illud tamen satis elucet, Diocletianum sacrae pecuniae cupiditati fuisse tantopere deditum, ut uel de ea insolenter gloria-retur. Neque dignitas imperii animum eius abiectum erexit, imo uero, qui de eo memoriae prodiderunt, illum omnibus rei quaerendae rationibus, siue iustis, siue iniustis, obnoxium uixisse, consentiunt. Quo
pro-

procliuior iste fuit ad audiendam calumniam, aula-
rum pestem. Hanc, propius fidem est, in Constan-
tium sic impetum fecisse. captat ille popularem gra-
tiam, eaque ambitione ductus, possessionibus incola-
rum quomodocunque parcit. ita uero Imperator
iacturam redituum facit suorum, quos si uoluerit in
integrum restituere, periculum est, ne grauis seditio
conflatur. Quae uoces tanto firmiter insident, quod
plerique sunt utilitatis, quam honestatis, amantiore.
Qua propter hoc immanissimum monstrum ac foe-
dissimum perdit regna, quod totum a capite separat.
Vtinam principes omnes eosdem gererent animos,
quibus Traianus hanc fraudem ab se remouit, huius
cautionis causa ac iustitiae, merito a Plinio laudibus
in coelum sublatus, sub finem capitis XXXIV. Pa-
negyrici, et sub initium capitis XXXV. *congesti sunt
delatores in nauigia, raptim conquisita, ut tempestati-
bus dediti abirent, fugerentque uastatas delationi-
bus terras, ac, si quem fluctus ac procellae scopulis reser-
uassent, hic nuda saxa, et inhospitale litus incoleret,
ageret duram et anxiam uitam, relictaeque post tergum
totius generis humani securitate, moereret. Memoranda
facies, delatorum classis permessa omnibus uentis, co-
actaque, uelate tempestatibus pandere, iratosque fluctus se-
qui, quoscunque in scopulos detulissent. Iuuabat pro-
spectare statim a portu sparsa nauigia, et apud illud
ipsum mare agere Principi gratias, qui, clementia sua
salua, ultionem hominum terrarumque diis maris com-
mendasset.* Quantum diuersitas temporum possit, tum
maxime

*maxime cognitum est, cum iisdem, quibus antea cauti-
bus innocentissimus quisque, nunc nocentissimus, affi-
geretur.* Est numus elegans, in quo explanando mire
variant rei numariae periti, in cuiusque parte auersa
cernitur nauis, fluctibus maris iactata. In hac insunt
tres homines, quorum unus militari sagulo operitur.
Extra nauem stat uir paludatus, qui dextram uidetur
naui applicare, circa quem hinc duo homines nudi,
brachiis elatis, quasi nauem fregerint, isthinc duo
delphines in aquis natant. Probabiliter Schwarz-
zius, qui Plinianam laudationem tam erudite, tam-
que splendide edidit, atque hoc numisma in exposi-
tione numorum ueterum (p. 15) praemuniuit, hic ui-
dere sibi uidetur nauem delatoribus refertam, quo-
rum numero et milites potuerint esse, marinorum
deum uindictae permitti. At alii, qui ad gubernacula
sedent, his instrumentis utuntur, ad bonos oppri-
mendos, fortunisque priuandos. Constantius tamen,
pro magnitudine animi, quo supra humana
omnia effertur, plus incolumitati studet communi,
quam asperae dominationi. nam, ut Eutropius,
loco superiore, de eo grauer praedicat, melius ducit,
publicas opes a priuatis haberi, quam intra
unum claustrum referuari. Recte uero, atque emolu-
mentis publicis conuenienter. Quod ut manibus
teneatur, comparemus corpus naturale, uelut hu-
manum, cum morali, cuiusmodi sunt societates.
Quam quidem collationem hoc libentius instituiamus,
quod magna similitudo intercedit, atque illa uete-
rum

rum est usu trita, quorum locos Wetstenius colle-
git in N. T. (1. Cor. 12. 26) Nobis fatis est unus
ille Ciceronis, ab re praesenti haud alienus (de Of-
fic. III. 5.) *ut, si unumquodque membrum sensum
hunc haberet, ut posse putaret se ualere, si proximi
membri ualetudinem ad se traduxisset, debilitari et
interire totum corpus necesse est, sic, si unusquisque
nostrum rapiat ad se commoda aliorum, detrahatque,
quod cuique possit, emolumentum sui gratia, societas ho-
minum et communitas euertatur necesse est.* Huma-
ni uita corporis circuitu sanguinis conseruatur,
quo temperato, illud uiget, quo turbato, languet,
quo consistente, in cinerem pulueremque reda-
ctum interit. Pari modo, pecunia, quoad per
ciuium manus uersatur, cuique parat, quae sunt ad
uiuendum necessaria, et, quae debentur rei publicae,
seponuntur. Sin, nimis oneribus impositis, coar-
tatur, alii rediguntur ad incitas, ad mediocrita-
tem fortunae alii. Cuncta uero ubi in fiscum con-
fluunt, postremo nihil redit amplius, et princeps
cum ciuibus pudendam ad inopiam delabitur. Ma-
uult Constantius esse pius ac pauper, quam sum-
mam rerum temere in non necessariam aleam da-
re. Pii cognomento eum numico honestant apud
Begerum (thesaur. Brandenb. T. II. p. 787.) In-
scribuntur, *diuo Constantio Pio*, uultumque eius
monstrant. In parte auersa ardet ara inter duas
aquilas, cum inscriptione, *memoria felix.* Cur

Pius dicatur, coniciendum magis, quam pro certo dicendum. Varias enim ob causas fuit nomen Pii Principibus impositum, a Spanhemio lectissima humanitate pertractatas (de VI. et Praest. Num. T. II. p. 434. sqq.) Ab Syriae Asiaeque regibus aliquot acceptum, Antonino primum fuit omnium tributum, ut alii uolunt, ob religionem in Deos, alii ob morum simplicitatem, seu, quem ad modum melius transfert Valesius clementiam, ac potius liberalitatem, alii, quod socerum, fessum aetate, manu subleuarit, uel Hadrianum, parentem adoptiuum, magnis post mortem honoribus ornarit, alii, quod ab initio principatus multos senatores, ab Hadriano neci destinatos, seruarit. Equidem cum primis spectatam charitatem inter Principem et ciues mutuam censeo, quae toties in aere prisco pietatis nomine insignitur, qua cum paucos habeat pares, superiorem neminem, Constantius, et iure meritoque pii cognomen fert, et longe dignior est, qui in Deos referatur, monstris illis, quae Tertullianus exagitat (apol. c. II.) Nihil aptius illo Claudiani (in IV. conf. Honor. II. 275)

*Sis pius in primis. nam, cum uincamur in omni
Munere, sola Deos aequat clementia nobis*

Nomen autem pauperis, quod ille subit, tantum abest, ut ei ducatur turpitudini, ut maius decus

eus conciliet. Quam ob rem sit pauper dictus, e
Suida cognoscere licet. (u. *καῦπερ* T. III. p. 62)
Sic, inquit, uocabatur Constantius, Magni Con-
stantini pater, quod esset frugi, adeo, ut ne multa
quidem uasa argentea possideret, nec quicquam
aliud, quod ad luxum pertineret, ei esset, sed in
sacris et publicis feriis hominum priuatorum su-
pellectile argentea, et stragulis uestibus regiam
ornaret. Egregia uero paupertas, quam abstinencia
peperit. Haec apud Graecos Romanosque
uiris summis gradus ad summum dignitatis fasti-
gium fuit. Aelianus enim duabus sectionibus uari-
arum historiarum (II. 43. XI. 9) pluribus exem-
plis effecit, eam bonae mentis sororem extitisse.
E Graecis, Epaminondas orbis terrarum diuitias
accipere noluit pro patriae charitate. Scipio au-
tem Romanus nihil unquam emit, aut uendit,
hoc est, per omnem uitam frugalis fuit. Satis de
Constantio. In quanta autem uarietate hic sint
tempora uersata, a Perizonio accipiamus licet, qui,
quae Cominaeus dilatauit, summam exposuit
(commentar. hist. p. 9) *Reges Galliae e toto regno
quotannis tantum XV III. centena millia francorum
exegerunt, at Ludouicus XI. auxit hanc summam ad
XLVII. centena usque. Sed haec res adeo irritauit
populi totius ordines, ut post eius mortem, filio ipsius
praeterito, alium uellent regem constituere, uel eius
potestatem maiorem in modum coercere.* Num ga-

za regia copiosior euasit ac locupletior. Idem nobis Perizonius eam aperiat. *Ludouicus quoque XII. quam arctis rei numariae angustis in bellis Italicis fuerit saepe implicitus, et a rebus isthic opportuno tempore gerendis inhibitus, notissimum est.* Fortasse mirum uobis uidebitur, *Ciues*, quid sit, quod ego duas quaestiones proposuerim, neutram tamen disceptarim. Sagaciores uero estis, quam ut ex iis, quae haecenus disputauimus, ipsi iudicium ferre nequeatis. Vnde pecunia magis magisque minuitur. plerique fisci commoda nimium affectant. Quo pacto succurrendum his angustis. publicae opes a priuatis habeantur, eaeque modis omnibus in lucro ponantur. Sic amor ciuium, ut Constantius crebris usurpauit sermonibus, refertissimas principibus certissimasque diuitias sumministrabit. At incedimus per ignes, cineri dolofo suppositos. Finiamus potius hanc opellam eadem formula, qua Grotius immortalis operi de iure belli ac pacis fastigium imposuit. *Inscribat haec Deus cordibus eorum, quorum res Christiana in manu est, et iisdem mentem duit, quae semper cogitet, lectam se ministram ad regendos homines, Deo carissimum animal*

Nos gratias agimus praepotentis Dei prouidentiae, quae nobis PRINCIPEM concessit, qui uulnera belli lenita obligat, intentissimaque cura nititur, ut Saxonia omnibus uel praesidiis,
uel

uel ornamentis, abundet. Merito igitur suo
nomen locupletatoris patriae consequitur, quo
sunt Romani Hadrianum uenerati, quod munifi-
centia plane singulari rebus ipsorum asperis suppe-
tias tulerat. Quam laudem politissima persequen-
tur oratione Generosissimus Doctissimusque, *Ioan-*
Ernestus de Globig, Grauwinkelio-Saxo, ut ta-
bulis supremæ uoluntatis Schutziae satis faciat,
magnam bonorum partem Musis dilargitæ, ob
eamque liberalitatem grata memoria dignissimæ.
Quibus incrementis Gentis Globigiae tanto ue-
hementius gaudemus, quod academia nostra, quid
quantumque ei debeat, uenerabunda agnoscit.
Itaque in sinu fouemus Iuuenem, praeclaræ spei
destinatum, indolisque erectæ, in quam, omni lite-
rarum genere limandam, amor Parentis splendi-
dissimi, ac sollicitudo incumbit. Progreditur
autem tanto felicius, quanto studiosius sibi propo-
nit ad imitandum exemplum doctrinæ ac uirtutis
gloriosissimum, Illustrissimum sacrorum Praesidem
ac literarum. Ab hoc inflammatur ardore Phi-
losophiæ discendæ, quæ ducem se nobis ad reli-
quas scientias præbet, iungendi studia humani-
tatis, quæ, quicquid tractamus, firmant atque ex-
ornant, historiam colendi præcipue, prudentiæ
lucem ciuilibus, dimissisque minutis, ea persequendi,
quæ sint publice frugifera. Qua propter confi-
dimus, fore, ut personam cunctis suffragiis susti-
neat

*De Frederico Augusto
Saxoniae locupletatore.*

AK III 100

neat, maiorumque imagines, de nobis antiquitus meritissimorum, nouo lumine collustret. Nam, cum Rudolphus filius, sacram illam aediculam patris, unde sunt incunabula aedis academicae repetenda, uillis reeditibusque ornaret, membranae, a Kirchmaiero libello de Witteberga Saxonum insertae (p. 49. seqq.) etiam fratres Globigii scribendo testes affuerunt. Verba ita leguntur concepta. *Praedictae donationis et appropriationis testes sunt fideles nostri, dilecti nobiles Conradus de Globick, Conradus, Ian, Tammo, de Globick fratres.* Quis non gaudeat coelesti numine, quod hoc Genus tam diu texit, atque, hac data occasione, pro eius perpetuitate uora nuncupet religiosissima, qua ex eo prodit suboles laeta, atque in templo Academico restituto prima de argumento nobilissimo uerba, de FRIDERICO AVGVSTO Saxoniae locupletatore, facit. Conueniamus igitur in hunc locum sanctissimum frequentes, nostraque attentione oratori, ad magna contendenti, animos addamus, et, sicut Patris Patriae salutem, sic Nobilitatis florem Saxonicae, Deo supplices commendemus P. P. die S. Triados Festo, c1010cclxxi

V I T E M B E R G A E

L I T T E R I S C A R O L I C H R I S T I A N I D Ü R R I I

ACAD. A T Y P I S

ULB Halle

3

007 521 510

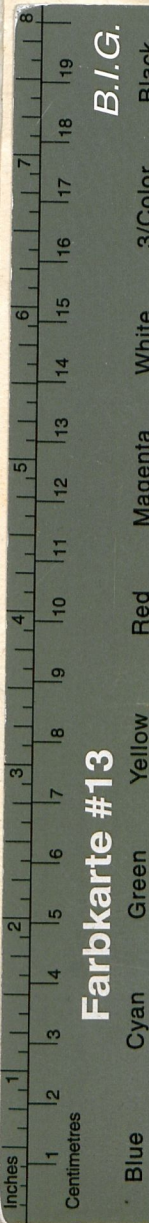

VD 18

nl

Farbkarte #13

B.I.G.

RECTOR
E VITENBERGENSIS
VS STEPHANVS
ESAND

R INSTITVT. PROFESS. PVBL
IAE PROVINC. SCABINATVS ET
IVRIDICAE ASSESSOR
RATIONEM

SSIMO DOCTISSIMOQVE
NESTO DE GLOBIG
WINCKELIO - SAXONE

IN LAVDEM
SCHVTZIO - GERSDORFIANAE
IN AEDE ACADEMICA
VENERIS CIOCCCLXXI

ABENDAM
V I V M
NTIAE COMMENDAT

